

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Brude-Vers til Msr. Johan Klugh, og Jfr. Johanne Ehrenreich, den 1 ste Maj 1733

Citation: Stub, Ambrosius: "Brude-Vers til Msr. Johan Klugh, og Jfr. Johanne Ehrenreich, den 1 ste Maj 1733", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 81.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-stub01val-shoot-workid59099.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Brude-Vers til Msr. Johan Klugh, og Jfr. Johanne Ehrenreich, den 1 ste Maj 1733

Endog til Brude-Seng er Middel-Veien sikker,

Den fører glat forbi de skiulte Stød og Strikker,

Den gaaer saa lige frem til fælleds nøysom Stand,

Ja gjør af skiønsom Karl en ret lyksalig Mand.

Den blinde Lyst gaaer vild paa to Slags vrange Veie,

Den løber uden om den kiære Velstands Eie;

Blant dem, der fordum Tid gik ud paa Frieri,

Har den, der vel kom hiem, kun været een af ti.

En fik en Stads-Møe hiem, hans Lehn-Stoel blev en Trone,

Der sad hans Huus-Prindses med kostbar Kniplings Krone,

Hans Theeskee blev et Spiir, hvormed den Eenevolds-Brud

Først viste Guld og Gods, og siden Manden ud.

En Anden fik en Soe, som bar et snavset Smykke,

Et Flette-Baand af Guld, En Krands af skiden Lykke,

Hans Huus blev Svine-Stie, fordi den Brud han fik,

Utoet selv hver Dag med Lyst i Skarnet gik.

Den Tredie fik en stolt saa strunk, som store Casse,

Hun paastod Rang og Sted blandt dem i første Klasse;

Her saae Astronomi en Himmel ganske ny,

Hvor Konen var en Soel, men Manden blev en Sky.

Den Fierde fik en Gaas, og den var intet bedre,

End en af dem, der gaae med bare Duun og Fiedre,

82

Omsider nød hun dog en Kones Rang og Ret,

Alene for hun gik med Axel-Skerv og Set.

Den Femte fik en skrap, en kiæbestærk Heltinde,

Hun førde Ordkrig tit og kunde altid vinde,

Hun hængde Manden strax en Taske-Laas for Mund,

Saa tit hun raabte høyt: hold Fløs din dumme Hund!

Den Siette fik en Blok foruden Maal og Mæle,

Hun lod ei nogen Tyv sit Hiertes Mening stiaele,

Hun lod vel Manden see hun rørte Laar og Been,

Men andre tænkte vist, hun var af Stok og Steen.
Den Syvende han fik kun Øret af en Pige,
Hun lod sig alle Ting af alle Sladderer sige,
Hun hørde hvad der laae paa Naboe-Kones Fad,
Men glemte midlertid at lave selv sin Mad.
Den Ottende han fik en Kræsen opfødt Lisgen,
Hun fandt ei Smag i Snak, men i sin lekkre Bisgen,
Paa rare Retter Mad gik hver Dags Gierning ud,
Til Mandens heele Pung var krøben i hans Brud.
Den Niende han fik saa sinderig en Qvinde,
Hun havde sexten Sind, og sexten Siæle inde,
Nu stod hun i sin Stads, nu laae hun ned i Skarn,
Nu var hun alt for klog, nu var hun som et Barn.
Nu sprang hun galt omkring, nu sad hun som en Stytte,
Nu gav hun ingen Mad, nu Kræs til ingen Nytte;
Saa blev hun hver Minut en Fløi for hver Slags Vind,
Et Uroe i sin Sjæl et Veir-Glas i sit Sind.
Men søde Jomfrue-Flok! her bør slet ikke tænkes,
At Egte-Pigers Roes ved slige Udskud krænkes;
Her lastes ingen god, her vises kun hvori
En Frier fordum Tid gik vild paa mangelen Sri.
Det jevne Middel-Spor kan kaldes Dydens eget,
Man treffer uden om forlidet og formeget;

83

Vor Brudgom spurgde Vei, han saae sig net i Speil,
Saa fandt han saadan en, hvoraf de Ni gik feil.
Gid hver nødtørfdig Karl maa faae saa fix en Pige,
Og hver elskværdig Møe saa kiæk en Mand tillige,
Gid Brude-Parret naae sit Haab i kiærlig Favn,
Det ønskes af en Ven i Kongens Kiøbenhavn.

* *
-- 84